

Emil Memon

Podoba, ki jo zaznamuje odtujenost

Memonova dela se razblinijo s pristopom nenaravne, teh-nič-ne obravnave odseva svetlobe prek camere obscure in reinterpretacije poglobljenih podoživljanj psiholoških in filozofskih razprav. To so dela s katerimi nastopa v osemdesetih letih v bivši Jugoslaviji (Galerija Škuc Ljubljana, Galerija suvremene umetnosti, Zagreb, Galerija SKC, Beograd - 1981,1982) in jasno kažejo na mednarodno vpetost in inovativnost tistega časa, ki narekuje začetke sodobnih trendov v izoblikovanje današnje intermedijske umetnosti. Tehnologija odigra vlogo razširjenega pogleda umetniškega artefakta v antropomorfno upodobitev. Z zanikanim pristopom do klasičnega slikarstva in z lastnim slogom, Memon gradi podobe v nematerialni obliki, kemijsko obravnava površine, osvetluje platna in reproducira predhodno zajete kadre. Na tak način, ob že doživetih situacijah, predpostavljenih kriterijev obravnave še vidnega v kontekst brezčasnega udejstvovanja, kjer s tehnološkimi sredstvi zamrzne v večnostni vzorec podobe selektivnost izbire udejanja umetniški manifest. Vsebine, ki spremljajo tematike, obravnave predstavljenih zgodb, izklesujejo okolje kanonskih principov narave in sociološko kulturnih pojavov, to na nek način ustvarja situacije z razdelkom Patos-Facere, kjer »Velika« upodobitev podobe izraža lastnost paradigme, ki se poraja vseskozi antropološke nastavke in zavzema stališča v obravnavo Antropijo. Avtorjeva pot se v poznih osemdesetih in devetdesetih letih prejšnjega stoletja nadaljuje s pričujočo filmsko-video produkcijo, v času njegovega delovanja v smeri gibajoče podobe, kjer lahko zaznamo vpliv imen kot so Yves Klein, Nam June Paik, Vito Acconci, idr. in osebnimi stiki s Sol Le Wittom in Keith Harringom, s katerima se je po pričevanjih družil, poznal in udeleževal Warholovega ateljeja The Factory in se na tak način spogledoval s svojo in tujo umetniško produkcijo. Vse to je zaznamovalo in postavilo v prostor delovanja študije-obravnave tudi Memonov pristop poustvarjanja in ga na ta način zaznamoval v delu New Yorške scene. Senzibilnost, kateri smo priča in jo Memon izkazuje s spregledanimi opazki kulturnih umetniških produkcij od devetdesetih pa vse do danes, zajema graffitizem, dripping, arte tachiste v obravnavi ploskve, kjer jasno kaže tudi na Rothkov pridih, se razblini ne zgolj v likovno govorico, ampak v izjavo suburbane pop kulture s katero se danes prelevi emarginirane slogovne stile v klasike zabeleženih avtorjev, ki narekujejo zahodne in globalne estetske norme. Umetnik v lastni umetniški produkciji poroča in deklarira podobo v identiteto obravnave kot politične apreciacije-izjave.

Spisal, izr. prof. dr. Tilen Žbona, Univerza na Primorskem, Pedagoška fakulteta